

Teatre lliure

© Thibaut Baron

seuls

creació i direcció **Wajdi Mouawad**
cies. **Au Carré de l'Hypoténuse**
Abé Carré Cé Carré

Teatre Lliure Montjuïc . del 27 de febrer al 2 de març

Seuls

creació i direcció **Wajdi Mouawad**

cies. **Au Carré de l'Hypoténuse / Abé Carré Cé Carré**

intèrpret **Wajdi Mouawad**

veus en off **Nayla Mouawad** Layla / **Michel Maurer** professor Rusenski / **Isabelle Larivière** la llibretera / **Robert Lepage** Robert Lepage / **Abdo Mouawad** el pare / **Eric Champoux** el metge / **Jean Fortunato** l'infermer

dramatúrgia i redactat de la tesi **Charlotte Farcet** / text addicional *El retorn del fill pròdig*, de la Bíblia de Jerusalem (Lluc, 15-21) / escenografia **Emmanuel Clolus** / vestuari **Isabelle Larivière** / il·luminació **Eric Champoux** / so **Michel Maurer** / música original **Michael Jon Fink** / altres músiques *Al Gondol* de **Mohamed Ebd-Em-Wahab**, *Habaytak* de **Fayrouz**, *Una furtiva lacrima* de **G. Donizetti** (canta **Caruso**) / vídeo **Dominique Daviet** / assessor artístic **François Ismert**

ajudant de direcció **Irène Afker** / ajudant de direcció en gira **Alain Roy** / regidors **Éric Morel** i **Hakim Driss** / tècnic de llums **Annabelle Courtaud** / tècnic de so **Olivier Renet** / tècnic de vídeo **Olivier Petitgas** / producció en gira **Maryse Beauchesne** / representant per Espanya **Ysarca Art Promotions - Pilar de Yzaguirre**

coproducció **Au Carré de l'Hypoténuse-France / Abé Carré Cé Carré-Québec** amb l'**Espace Malraux Scène Nationale de Chambéry et de la Savoie**, el **Grand T théâtre de Loire-Atlantique**, el **Théâtre 71 Scène Nationale de Malakoff**, la **Comédie de Clermont-Ferrand Scène Nationale**, el **Théâtre National de Toulouse Midi-Pyrénées** i el **Théâtre d'Aujourd'hui Montréal**

agraïments A **Patrick Le Mauff**, **Robert Lepage**, **Nayla Mouawad**, **Abdo Mouawad**, **Marie-Eve Perron**, **Alain Roy**.

A **Lynda Beaulieu**, **Marie Gignac** i **Carrefour International de Théâtre de Québec**, **Pr. Jean-Pierre Farcet**, **Dr. Hassan Hosseini** neuròleg, **Georges Banu**, **Jean-François Dusigne**, **Marcel Martin**, **Rose Dibilio**.

Als equips del **Théâtre National de Toulouse**, de la **Grand T a Nantes** i de l'**Espace Malraux Scène Nationale de Chambéry et de la Savoie** per la seva feina durant els assaigs.

espectacle en francès sobretitulat en català / durada 2h. sense pausa

dijous i divendres a les 20:30h. / el dissabte a les 21h. / el diumenge a les 18h. // 29"

En aquest espectacle, **Wajdi Mouawad** continua el seu camí rere la intuïció que li ha arribat l'hora de preguntar-se què passa amb la llengua materna quan tot es posa a funcionar a través d'una altra llengua, una llengua apresada, i apresada monstruosament. Com es fa quan, per poder tornar a ser el que ja hem estat, hem de tornar a ser algú altre?

Com que aquesta pregunta estranya està íntimament lligada al cos, a la veu i a l'ésser, no podia un altre actor qui testimoniés l'autor director. I també l'autor director ha d'actuar per trobar, en el joc, el fervor de les coses.

Deixò se'n diu fer un solo.

Wajdi Mouawad és autor, entre altres, del cicle *Le Sang des Promesses* format per *Litoral* (1997), *Incendis* (2003), *Boscós* (2006) i *Cels* (2009).

Aquests dies presenta a Barcelona la seva novel·la **Anima**, que publica en català Edicions del Periscopi i en castellà, Destino.

més informació

<http://periscopi.cat/antipoda/item/anima>

<http://www.planetadelibros.com/anima-libro-117233.html>

No és el fred de l'hivern ni la falta de llum. Tampoc no és la ombra de la mort que vagareja, i encara menys la consciència d'una catàstrofe.

I, d'altra banda, tampoc no hi cap consciència. No hi ha res. Una forma letàrgica d'indiferència. És imperceptible. Amb ben poc ja fa. Una desviació d'un grau i les coses perden el sabor.

Per què llevar-te si t'has de tornar a ajeure i per què menjar si és per tornar a tenir gana i tornar a menjar i caure sense parar d'un gest a un altre, en un rumiar etern?

No és res. Una esgarrifança. Algú. Podria ser qualsevol i vet aquí el dolor. I és com fa tothom que, cada dia quan es desperta i es mira al mirall, pensa %això podria ser qualsevol+. I la vida, com un enigma, feliç o desgraciada, la vida envescada en un temps massa lineal, com una fletxa.

Això podria ser qualsevol. Es podria dir de qualsevol manera.

Si més no, això pensa quan li demanen el nom:

%Com es diu?+

. Em dic Harwan, però això no té cap importància i em podria dir de qualsevol manera, com qualsevol. És així. No és res.

Harwan, un estudiant de Mont-real de vora trenta anys que és a punt de defensar la tesi, després d'un seguit de desdeveniments profundament banals, es queda tancat tota una nit en una mena de sala del Museu de l'Hermitage a Sant Petersburg. La nit serà llarga. Durarà més de dos mil anys i la carrossejarà, sense que pugui imaginar-s'ho ni un segon, al capçal del llit de la seva llengua materna, oblidada des de fa molt de temps sota les capes profundes de tot allò que ell té de múltiple.

%Em dic Harwan.+

Wajdi Mouawad

la crítica ha dit

Mouawad i nosaltres. Ara mateix, potser el dramaturg que més agrada a aquest servidor vostre, al costat de Martin McDonagh, és Wajdi Mouawad. És un autor complet, transcendent, èpic, valent, fins i tot popular gràcies a *Incendis*. També un novel·lista que és gairebé tan bon novel·lista com dramaturg. Si no s'ho creuen, facin un cop d'ull a *Ànima* (Ed. del Periscopi), un llibre de Faulkner amb la mala llet de Houellebecq. Una història truculenta, que t'enganxa i no et deixa anar. I vagin a veure *Seuls* al Lliure, a final de mes. On ell sol, damunt d'un escenari, ens explicarà qui és, d'on ve, per què fa el que fa. Un autor del nostre temps.+

Andreu Gomila (Brutus, Time Out)

%*Odíssea* moderna.+

Hugges Letanneur (Les Inrockuptibles)

%*Seuls* és un solo apassionant en el qual Wajdi Mouawad combina amb subtileza ficció, autobiografia, drama i art d'acció. (...) Un espectacle que va fer alçar el públic dels seus seients.+

Javier Vallejo (El País)

%Wajdi Mouawad, actor i director del seu text, és d'una energia i d'una concentració impecable. (...) Un monòleg hàbilment puntuat d'imatges, que passa durant dues hores sense la més mínima fissura del ritme, sense cap forat: Mouawad és sens dubte un dramaturg i un actor molt bo, amb un equip artístic darrera sense el qual l'espectacle no podria existir. (...) Una funció fora de sèrie, que el públic, seduït, va aclamar llargament i amb raó.+

Philippe du Vignal (Théâtre du Blog)

%W. M., nen de la guerra, exiliat sense fronteres.+

Brigitte Salino (Le Monde)

%Mouawad fa en filigrana alguna cosa així com una reflexió sobre el teatre, entre tendresa i dubtes. (...) Entre línies, l'autor i director, sembla que aquí somiï el silenci, o més aviat un altre llenguatge: un llenguatge que permetria comunicar sense diàleg, una mica com aquell fill que aconsegueix començar a parlar amb el seu pare quan ja està agonitzant i no li pot respondre. I que somia abandonar la xerrameca per retrobar-se amb el «color».+

Judith Sybonie (Coup de théâtre)

%Un monòleg sobre les relacions filials, sorprenent i captivador.+

Nathalie Simon (Le Figaro)

%W. M., el teatre sense fronteres.+

Didier Méreuze (La Croix)

un artista

L'escarabat és un insecte que es nodreix dels excrements d'animals més grossos que ell. Els intestins d'aquests animals han cregut aprofitar tot el que s'havia d'extreure de l'aliment ingerit. Però l'escarabat troba, en allò que s'ha expulsat, el menjar necessari per sobreviure gràcies a un sistema intestinal d'una precisió, finesa i sensibilitat increïble que supera el de qualsevol mamífer. Dels excrements que el nodreixen, l'escarabat en treu la substància apropiada per produir-se aquesta closca tan magnífica que coneixem, i que commou la nostra mirada: el verd jade de l'escarabat de la Xina, el vermell porpra de l'escarabat de l'Àfrica, el negre atzabeja de l'escarabat d'Europa i el tresor de l'escarabat d'or, mític d'entre tots ells, que no es pot trobar, misteri dels misteris.

Un artista és un escarabat que troba, en els propis excrements de la societat, els aliments necessaris per produir les obres que fascinen i commouen els seus semblants. L'artista, com un escarabat, es nodreix de la merda del món per al qual treballa, i d'aquest menjar abjecte aconseguix, de vegades, fer-ne sorgir la bellesa.

W. M.

autor, director i intèrpret

Wajdi Mouawad

Beirut, 1968

És dramaturg, director i actor. Va passar la infantesa al Líban, l'adolescència a França i la primera joventut al Quebec, on va fer els estudis teatrals abans de tornar a instal·lar-se a França. Diplomant per l'Escola Nacional d'Art Dramàtic del Canadà, del 2000 al 2004 va dirigir el teatre de Quat'Sous a Mont-real i el 2005 va fundar dues companyies de creació: Abé Carré Ce Carré al Quebec i Au Carré de l'Hypoténuse a França. El 2007 va ser nomenat director artístic del teatre francès del Centre Nacional de les Arts a Ottawa. Artista associat a la 63a. edició del Festival d'Avinyó, hi va crear i estrenar la tetralogia *Le Sang des Promesses*. El 2011 el van

designar artista associat al Grand T. Nantes, va iniciar la gira de *Seuls*, va dirigit *Temps*, i va començar a dur escena les set tragèdies de Sòfocles, començant per la trilogia de les dones, formada per *Les traquínies*, *Antígona* i *Electra*. El 2012 publica les novel·les *Visage retrouvé* i *Anima* (premi Thyde Monnier de la Société des Gens de Lettres, premi Phénix de Literatura, entre d'altres), que es presenta en l'edició catalana aquesta mateixa setmana. Per al 2015 prepara la integral Sòfocles.

obra teatral

La seva carrera d'autor i de director teatral comença al Théâtre Ô Parleur, portant a escena els seus propis textos: *Partie de cache-cache entre deux Tchécoslovaques au début du siècle* (1991), *Journée de nocces chez les Cromagnons* (1994) i *Willy Protagoras enfermé dans les toilettes* (1998); després *Ce n'est pas la manière qu'on se l'imagine que Claude et Jacqueline se sont rencontrés*, coescrita amb Estelle Clareton (2000). El 1997 el seu teatre marca un punt d'inflexió amb *Littoral*, que adapta i porta al cinema el 2005; una experiència que repeteix amb *Rêves* (2000), i després amb *Incendies* (2003), que munta també en rus al Théâtre Et Cetera de Moscou, i amb *Forêts* (2006). El 2008 escriu, dirigeix i interpreta *Seuls*. El 2009 es consagra amb la tetralogia *Le Sang des Promesses*, que recull, a més d'una nova versió de *Littoral*, els espectacles *Incendies*, *Forêts* i la creació *Ciels*. El març del 2011 estrena *Temps*. I el mateix any signa un conte per a nens: *Pacamambo*, una novel·la: *Visage retrouve*, i un volum d'entrevistes amb André Brassard: *Je suis le méchant!*

Actor de formació, interpreta papers en set dels seus espectacles, però també sota la direcció d'altres artistes, com Brigitte Haentjens a *Caligula*, d'Albert Camus (1993); Dominic Champagne a *Cabaret Neiges noires* (1992), o Daniel Roussel a *Les Chaises*, d'Eugène Ionesco (1992). Més recentment, interpreta Stepan Fedorov a *Les Justes* de Camus, dirigida per Stanislas Nordey.

Paral·lelament, porta a escena altres universos: *Al Malja* (1991) i *L'Exil*, del seu germà Naji Mouawad; *Voyage au bout de la nuit*, de Louis-Ferdinand Céline i *Macbeth*, de W. Shakespeare (1992); *Tu ne violeras pas*, d'Edna Mazia (1995); *Trainspotting*, d'Irvine Welsh (1998); *Edip Roi* de Sòfocles (1998); *Disco Pigs*, d'Enda Walsh (1999); *Les Troïanes*, d'Eurípides (1999); *Lulu le chant souterrain*, de Frank Wedekind (2000); *Reading Hebron*, de Jason Sherman (2000); *Le Mouton et la baleine*, d'Ahmed Ghazali (2001); *Six personnages en quête d'auteur*, de L. Pirandello (2001); *Manuscrit retrouvé à Saragosse*, versió operística d'Alexis Nouss (2001); *Ma mère chien*, de Louise Bombardier (2005) i *Les trois soeurs*, d'À. Txékhov (2002), que encara gira.

Actualment treballa en les seves versions escèniques de les set tragèdies de Sòfocles, en diversos blocs: *Les dones* . *Les traquínies*, *Antígona* i *Electra*. en primer lloc, seguides el 2011 d'*Els herois* . *Àiax* i *Èdip Rei*. i per *Els moribunds* . *Èdip a Colonos* i *Filòctetes*. , el 2014.

més informació

<http://www.wajdimouawad.fr>

les companyies

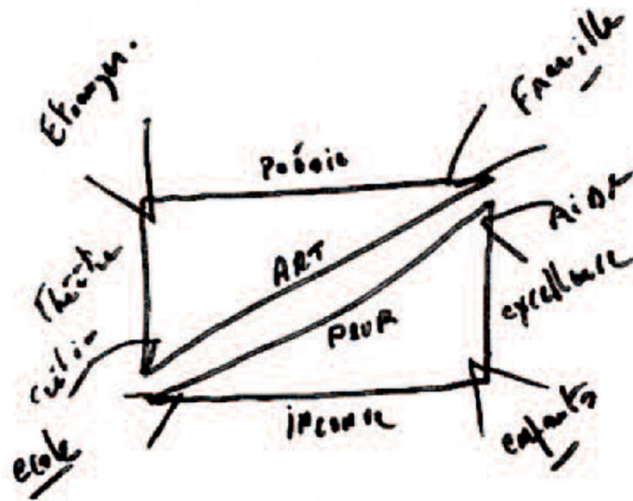
Des de fa diversos anys, cada etapa del treball de Wajdi Mouawad marca una aproximació entre les pràctiques teatrals de França i del Quebec. L'estrena de *Littoral* el 1997 a Montreal li va donar l'oportunitat de fer gira francesa, passant pel Festival d'Avinyó. *Incendies* es va estrenar a França, amb un equip totalment quebequès en coproducció entre teatres francesos i quebequesos. Amb *Forêts*, el 2006, la col·laboració artística es fa també amb intèrprets, creadors, tècnics i equips de producció compartits. El 2009, el procés continua amb *Le Sang des Promesses*, que reuneix durant dues campanyes seixanta persones franceses i del Quebec. Des de llavors, tots els seus espectacles impliquen conjuntament les seves dues companyies de creació, fundades el 2005: Au Carré de l'Hypoténuse a França i Abé Carré Cé Carré al Quebec.

Au Carré de l'Hypoténuse Per explorar nous mètodes de treball i enriquir-se amb experiències diferents, Wajdi Mouawad va implantar una part de la seva aventura artística a França. Penant en la creació de l'espectacle *Forêts*, va néixer la iniciativa de muntar una estructura francesa. Com que la història de l'espectacle se situa a les dues bandes de l'oceà, semblava lògic que l'equip artístic i administratiu estiguessin organitzats de la mateixa manera. La companyia va agafar el nom de les matemàtiques de Pitàgoras, fent referència al seu teorema: en un triangle rectangle, el quadrat de la hipotenusa [le carré de l'hypoténuse] és igual a la suma dels quadrats dels catets.

Abé Carré Cé Carré Fundada per Wajdi Mouawad i Emmanuel Schwartz, la companyia neix de la voluntat d'aquests de tots dos directors artístics, en tant que els permet una llibertat de creació i de producció dels espectacles. Ells dos es van conèixer als càstings del *Quatuor*. Sorgits de dues generacions, situats en etapes diferents en la manera de relacionar-se amb la creació, van unir esforços per treballar junts i per separat amb aquest nou instrument. Aquesta companyia també està inspirada i guiada pel triangle rectangle de Pitàgoras, anomenat segons el teorema $A^2 + B^2 = C^2$.

Wajdi Mouawad és artista associat a la Grand T. Au Carré de l'Hypoténuse és una associació en conveni, creada segons la Llei 1901 pel Ministère de la Culture et de la communication DRAC Pays de la Loire, i compta amb el suport de la Ciutat de Nantes. Abé Carré Cé Carré compta amb el suport del Conseil des arts et des lettres del Quebec.

el triangle rectangle

$$A^2 + B^2 = C^2$$

$$\begin{array}{l} \text{Teatre}^2 + \text{Poesia}^2 = \text{ART}^2 \\ \text{Desconegut}^2 + \text{excel·lència}^2 = \text{POR}^2 \end{array}$$

Triangle superior:

- hipotenusa ART
- catet major Poesia
- catet menor Teatre
- angle entre ART i Poesia: Família

Triangle inferior:

- hipotenusa POR
- catet major Desconegut
- catet menor Excel·lència
- angle entre POR i Excel·lència: Ajuda
- angle entre Excel·lència i Desconegut: Nens
- angle entre POR i Desconegut: Escola

$$\text{Teatre}^2 + \text{Poesia}^2 = \text{ART}^2.$$

$$\text{Desconegut}^2 + \text{Excel·lència}^2 = \text{POR}^2.$$